

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 22.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора ДИМИТРОВ, като разгледа дело номер **3481** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба „И.” О., с адрес за призоваване: Г. Благоевград, У. „Христо Смирненски” № 8 срещу ревизионен акт № 900369/26.10.2009 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП Г. Б., потвърден с решение № 429/30.03.2010 г. от Директора на дирекция „О. й У. на И.” - Г. С. при ЦУ на НА. На оспорващия е отказано право на признаване на дънъчен кредит в размер на 38 577,36 лева и са определени лихви за просрочие в размер на 17 622,51 лева за данъчните периоди м. 03, м. 04 и м. 06 на 2006 г.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че административният орган неправилно е направил извод, относно липсата на облагаеми доставки. Твърди се, че „Стил Ивел” ЕООД е доставил процесните количества горива, за които то и оспорващият са се договорили. В тази насока пред ревизиращите са представени достатъчно документи. Доставчикът е разполагал с материална, техническа и кадрова обезпеченост да извърши процесните дейности, отличаващи се със съответната специфика. Твърди се, че „И.” О. не е разполагало със съответната база за съхранение на горивата, поради което те са били разтоварвани директно на място, посочено от неговите контрагенти, като

транспортът е бил организиран и осъществен от „Стил Ивел” ЕООД. Дружеството е ползвало транспортни средства, притежавани от „Роко-5” ЕООД, поради което разходите за транспорт са били калкулирани в цената на горивото. Безспорно е установено, че процесните стоки са били предмет на множество доставки, като по всяка от тях е начислен и внесен съответния ДДС. Договорните отношения, между отделните контрагенти не би следвало да бъдат предмет на обсъждане от данъчните органи. От събраните доказателства се установява, че „Стил Ивел” ЕООД е имало назначени по трудов договор три лица, но предвид на спецификата на търговските взаимоотношения и предмета на доставките те са били напълно достатъчни за да ги обезпечат. Ревизиращите органи са пренебрегнали и обсъждали превратно констатираните в хода на административното производство факти, а именно, че част от закупеното гориво е било във връзка с изпълнение на договор за обществена поръчка по реда на Закона за обществените поръчки, поради което не може да става дума за укрити стоки или фиктивни отношения.

Инвокирани са също доводи за съществено нарушение на административно-производствените правила, регламентирани в ДОПК.

В проведените по делото открити заседания, оспорващият, чрез адвокат А поддържа жалбата. В писмен вид са развити подробни съображения.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „О. и У. на И.” при ЦУ на НАП – Г. С., чрез юрисконсулт И намира жалбата за неоснователна и недоказана, като моли същата да бъде отхвърлена.

Участвалият в делото прокурор, представляващ С Градска Прокуратура, в изложеното заключение намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 13 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и на представителя на С. и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 900369/04.06.2009 г., издадена Началник сектор „Проверки и ревизии” в Дирекция ДОК на ТД на НАП Б. е възложена ревизия на „И.” О. за определяне на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност за периода 01.03.2006 г. - 30.04.2006 г. и за периода от 01.06.2006 г.-30.06.2006 г.

За изясняване на обстоятелства, от значение за законосъобразността на индивидуалния административен акт, с който е следвало да завърши производството, до „Стил Ивел” ЕООД – доставчик на ревизираното лице са изискани документи, касаещи търговските отношения между двете дружества. Установено е, че дружеството е регистрирано по ЗДДС от началото на 2006 г. и е деригистрирано по инициатива на орган по приходите, считано от 07.08.2007 г. При извършена проверка в информационните масиви на НАП е констатирано, че то е включило в дневника за продажби и СД за съответните периоди на 2006 г. процесните фактури, като издадени на „И.” О., при което само фактура № 161/19.04.2006 г. не е включена в дневника за продажби за м. 04. 2006 г. От дата 19.04.2006 г., като издадена на „И.” ЕООД в СД и дневника за продажби е включена фактура № 202 на стойност 13 782,34 лева и ДДС 2 756,47 лева. В рамките на производството са представени заверени копия на СД по ЗДДС, дневник продажби и дневник покупки, протоколи за приемане на данни на магнитен носител, хронологичен регистър на доставки, аналитичен регистър на сметка 509 ДДС сметка, Аналитичен регистър на сметка 503, разплащателна сметка, заверени копия на фактури, издадени от

„Стил Ивел” ЕООД на „И.” О., заверени копия на фактури, издадени от „Роко-5” ЕООД на „Стил Ивел” ЕООД, платежни нареждания, банкови извлечения, договор за покупко-продажба на петролни продукти между „Стил Ивел” ЕООД и „И.” О., справка за броя на наетите лица в „Стил Ивел” ЕООД, лиценз и списък към лиценз за колите на „Роко-5” ЕООД и договор между „Стил Ивел” ЕООД и „Роко-5” ЕООД. От съдържанието на приложената декларация е видно, че транспортът е извършен за сметка на „Стил Ивел” ЕООД. Посочени са регистрационните номера на автомобилите /СА 4470 АА и С 7957 КХ/, с които е извършен транспорта и имената на шофьорите. Не са представени пътни листове във връзка с транспорта или товарителници. Налице е Лиценз № 7958/04.11.2005 г. за извършване на международен автомобилен превоз, издаден на „Роко-5” ЕООД, в който визираните МПС са вписани.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е съставен Ревизионен доклад /РД/ № 900369/23.09.2009 г., връчен на упълномощено лице на 28.09.2009 г. На основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираното лице е подало възражение по ревизионния доклад, преценено от ревизиращия орган, като неоснователно.

След приключване на ревизионното производство е издаден РА № 900369/26.10.2009 г., издаден от старши инспектор по приходите при ТД на НАП Б., упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган № К 900369/23.09.2009 г., издадена от органа, възложил ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради го е потвърдил.

По искане на жалбоподателя е изслушано заключение /основно и допълнително/ на Съдебно-счетоводна експертиза /ССЧЕ/, което е приобщено към събрания по делото доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на представител на „И.” О., на 02.11.2009 г. Жалбата до Директора на Дирекция „О. и У. на И.” при ЦУ на НАП – Г. С. е подадена на 16.11.2009 г. и е заведена с вх. № 11918. На основание чл. 156, ал. 7 от ДОПК, между страните е сключено споразумение за удължаване на срока за произнасяне на решаващия орган с три месеца. По преписката няма данни кога и по какъв начин решение № 429/30.03.2010 г. от Директора на дирекция „О. и У. на И.” - Г. С. при ЦУ на НАП е връчено на жалбоподателя, поради което следва да се приеме, че подадената на 28.04.2010 г. /вх. № 53-00-323/ жалба е в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, получени от „И.” О., в рамките на осъществяваната от него дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на доставката. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесите фактури е отказано на основание чл. 65, ал. 4, т. 4 от ЗДДС /отм./.

След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка

доказателства, касаещи спора и най-вече след анализ на заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи.

Оспорващият, през ревизирия период се е занимавал с търговска дейност, свързана най-вече с покупко-продажба на горива. Като доставчик на оспорващия „Стил Ивел” ЕООД е издало 11 броя фактури, описани подробно от вещото лице в таблица № 2 /л. 3 от заключението/. Предмет на облагаемите доставки е покупка на горива от страна на „И.” О.. Вещото лице е извършило проверки в счетоводствата на жалбоподателя и в счетоводствата на лицата, на което в последствие е препродавано процесното гориво. Проверка в счетоводството на „Стил Ивел” ЕООД не е могло да бъде направена, поради обстоятелството, че представител на дружеството не е могло да бъде намерен на известния адрес. Вещото лице е установило, че между „Стил Ивел” ЕООД и „Роко-5” ЕООД е сключен договор от 03.01.2005 г., според който „Роко-5” ЕООД като продавач се задължава да достави и съхранява в собствени складове, а при поискване на продаде на „Стил Ивел” ЕООД гориво. Транспортът на стоките е за сметка на продавача. В таблица № 4 от заключението са описани фактурите издадени от „Роко-5” ЕООД.

Безспорно е, че между „Стил Ивел” ЕООД и „И.” О. също е сключен договор за покупко - продажба на петролни продукти /евродизелово гориво и бензин А 92 Н/ с цел тяхната реализация от купувача в страната, /раздел I, т.1 от Договора/. Доставките са се извършвали по заявка, приемането на горивото от купувача се осъществявало по теглови способ на мястото на доставката, а цената включва всички разходи до мястото на доставката по заявка.

По всяка от процесните фактури издадени от „Стил Ивел” ЕООД на „И.” О. за доставки на горива, в счетоводството на „И.” О. са отразени идентични счетоводни записвания. Плащания от получателя също са отразени в счетоводството, като са взети счетоводни записвания по дебитата на с/ка 401/1 "Доставчици" /обща фактурна стойност/ за приключване на задължението към доставчика и по кредита на с/ка 503 "Разплащателна сметка"/данъчна основа/ и с/ка 509 "ДДС - сметка", за отразяване на намалението на паричните оборотни средства, в рамките на размера на извършените плащания по процесните доставки.

Процесните фактури също са отразени в дневниците за продажби, съответно в СД за ДДС на „Стил Ивел” ЕООД, като само по отношение на фактура № */19.04.2006 г. експертът не е установил отразяване за данъчен период м.04.2006 г. От дата 19.04.2006 г. като издадена на „И.” О. в СД за ДДС и Дневника за продажбите е включена фактура № 202 на стойност 13782,34 лева и ДДС 2756,47 лева, която съответства напълно като количество и стойност на неотразената фактура.

Паричните постъпления по данъчна основа и по ДДС по процесните фактури, издадени от „Стил Ивел” ЕООД на „И.” О. са отразени в приложените аналитични регистри на доставчика за движението по дебитата и кредита на с/ка 503 "Разплащателна сметка в лева" и с/ка 509 "Други парични средства" /ДДС - сметка/.

В таблица № 7 вещото лице е описало фактурирани последващи доставки и извършени плащания /постъпления/ по фактури издадени от „И.” О. на ТЕЦ „Бобов дол” ЕАД. При извършената насрещна проверка в счетоводството на ТЕЦ „Бобов дол” ЕАД вещото лице е констатирало по документи всички процеси доставки на еводизел и бензин А 92 Н, по фактури издадени от „И.” О.. Налице са двустранно подписани приемателно-предавателни протоколи и складови разписки за заприходяване на

получените материали по определени номенклатури в склад № 21 – бензиностанция. Не е установено ТЕЦ „Бобов дол” ЕАД да е имало преки договорни отношения с „Роко-5” ЕООД и със „Стил Ивел” ЕООД.

Експертът е проследил и последващите доставки, извършени от „И.” О. за „Стражите” ЕООД и „Беа Комерс” ЕООД. Издадените в тази връзка първични счетоводни документи са коректно отразени в счетоводството на жалбоподателя.

Описаните констатации са дали възможност на вещото лице да направи извода, че ДДС е бил начислен по процесните фактури от доставчика. Установено е съответствие между кредита на сметка 453 /453/2/ и дебита на сметка 411 "Клиенти" относно начисляването на ДДС, както и между дебита на сметка 509 "Други парични средства" /ДДС - сметка/ и кредита на сметка 411 "Клиенти", относно плащанията /постъпленията/ по ДДС.

В приетото в съдебното заседание на 23.11.2010 г. по делото допълнително заключение вещото лице е допълнило изводите си, посочвайки, че със закупеното от „Стил Ивел” ЕООД, „И.” О. е извършвало последващи доставки с получатели ТЕЦ „Бобов дол” ЕАД, „Стражите” ЕООД и „Беа Комерс” ЕООД.

Съдът, намира заключението за последователно, компетентно и мотивирано. Вещото лице е отговорило изчерпателно на поставените му въпроси и е направило изводите си след проверка на място и след анализ на приложените към административната преписка писмени документи. Заключението напълно опровергава изложените в РД и РА мотиви. Без съмнение „Стил Ивел” ЕООД е доставяло договорените с „И.” О. количества бензин А92 и Евродизел, действайки като посредник. Нито доставчикът, нито жалбоподателят са притежавали складова база или транспортни средства за съхранение и транспорт на търгуваните горива. Безспорно е установено, че превозът е извършван с транспортни средства – цистерни, притежавани от „Роко-5” ЕООД, като горивата са разтоварвани директно в складовете на крайните потребители „Стражите” ЕООД, „Беа Комерс” ЕООД и ТЕЦ „Бобов дол” ЕАД. Разпитания в открито заседание свидетел Латинов описва механизма на извършването на доставките. Същият е заявявал на „Стил Ивел” ЕООД необходимото гориво, присъствал е при разтоварването му, преглеждал е съпътстващите документи и е подписвал приемо-предавателните протоколи с клиентите на „И.” О.. Съдът няма основание да не дава вяра на показанията на свидетеля, независимо от факта, че той е служител на жалбоподателя. Същите са последователни, непротиворечиви и кореспондират с останалите събрани в производството доказателства. Необосновани са направените от ревизиращите органи изводи, относно това, че „Стил Ивел” ЕООД не и имал необходимата кадрова и ресурсна обезпеченост за извършване на процесните доставки. По делото е категорично установено, че същият е извършвал чисто посредническа дейност, свързана с продажбите на горива, за което не е било необходимо да разполага нито с транспортни средства и складова база, нито с работна сила. Процесните количества горива са бил предмет на няколко сделки, осъществявани от прекупвачи, каквито са били „И.” О. и „Стил Ивел” ЕООД. Важното е, че в крайна сметка тези стоки са достигнали до крайния потребител. При положение, че дължимият ДДС е бил начислен коректно всеки търговски субект по веригата и е бил внесен в бюджета, данъчните власти не би следвало да се интересуват от техните търговски взаимоотношения.

По отношение на наведените в жалбата доводи, касаещи допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, съдът намира, че в Решението на Директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП са изложени достатъчно

ясни мотиви в тази насока, които се споделят от настоящия състав и не следва да бъдат преповтаряни.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

Предвид на факта, че оспорваният е поискал заплащане на разноски, на същия следва да се присъдят такива. Платените държавни такси и направени разноски по производството и възнаграждението за един адвокат по делото, при отмяна на обжалвания административен акт, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 13 състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „И.” О., с адрес за призоваване: Г. Благоевград, У. „Христо Смирненски” № 8 срещу ревизионен акт № 900369/26.10.2009 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП Г. Б., потвърден с решение № 429/30.03.2010 г. от Директора на дирекция „О. и У. на И.” - Г. С. при ЦУ на НАП, с който на оспорвания е отказано право на признаване на данъчен кредит в размер на 38 577,36 лева и са определени лихви за просрочие в размер на 17 622,51 лева за данъчните периоди м. 03, м. 04 и м. 06 на 2006 г.

ПРИЗНАВА ПРАВО НА ПРИСПАДАНЕ НА ДАНЫЧЕН КРЕДИТ на „И.” О., с адрес за призоваване: Г. Благоевград, У. „Х С” № 8 по фактури, издадени от „Стил Ивел” ЕООД в размер на 38 577,36 лева.

ОСЪЖДА Дирекция „О. и У. на И.” при ЦУ на НАП – Г. С., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на „И.” О., с адрес за призоваване: Г. Благоевград, У. „Х С” № 8, сумата от 2150 /две хиляди сто и петдесет/ лева, представляващи направените по делото разноски, от които 900 лева внесения депозит, за възнаграждението на вещото лице, дало заключението по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, платено адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева и 50 лева държавна такса.

Решението подлежи на О. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.